

עפ"ת 8562/09/16 - סאאד מסארוה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
עפ"ת 8562-09-16 מסארוה נ' מדינת ישראל
לפני כבוד השופטת נאוה בכור
סאאד מסארוה
המערער
נגד
המשיבה
מדינת ישראל

17 נובמבר 2016

נוכחים:

המערער בעצמו

ב"כ המערער עו"ד חליל טאווייל

ב"כ המשיבה עו"ד ליאת גלבוש

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

1. בפניי ערעור על גזר דינו של בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקווה (כב' השופטת מגי כהן) מיום 14.8.2016 בגדרו הושתו על המערער עונשים כדלקמן:

3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות;

מאסר על תנאי בן 7 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור על נהיגה בזמן פסילה ובמהירות מסוג הזמנה לדין בחריגה של 20 קמ"ש מעל הברירה;

פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנתיים בפועל מיום שנפסל מינהלית;

פסילה על תנאי בת 4 חודשים למשך 3 שנים שלא יעבור על העבירות בהן הורשע;

קנס בסך 2,500 ₪.

2. הערעור מוכוון לרכיב הפסילה בפועל שהושת על המערער.

עמוד 1

3. המערער הורשע ונדון בגין עבירה של נהיגה במהירות מופרזת בכך שביום 4.7.2015 בשעה 00:13 נהג בכביש 444 במהירות של 179 קמ"ש במקום 70 קמ"ש וזאת על פי תקנה 54 א' לתקנות התעבורה.

4. בהודעת הערעור מציין ב"כ המערער כי לטעמו שגה בית המשפט ככל שלא נתן משקל ראוי להודאתו של המערער, לתסקיר שהתקבל בעניינו, לפגיעה בפרנסתו כטכנאי מזגנים, לשעת ביצוע העבירה שאין בה כדי סכנה ממשית לציבור אלא אך למערער, כי חרג ממתחם העונש הראוי, וכי מכלול רכיבי הענישה שנקבעו לו לרבות עבודות שירות במשך 3 חודשים - מצדיקים הפחתה או הקלה במשך הפסילה בפועל שהושתה עליו.

5. ההלכה הנוהגת היא כי בית המשפט של הערעור לא מתערב בפסק דינו של בית משפט קמא אלא אם מדובר בסטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת בעבירות דומות.

6. בבחינת פסק דינו של בית משפט קמא - עולה בבירור כי לא הייתה סטייה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת, ובית המשפט נתן משקל ראוי לכל שיקולי הענישה הרלוונטיים, ולרבות לטיעונו של ב"כ המערער, שגם באו לידי ביטוי בהודעת הערעור כנ"ל.

כך נתן דעתו בית המשפט קמא לנסיבותיו האישיות של המערער, העובד כטכנאי מזגנים ועובד בכל רחבי הארץ, כי הודה בהזדמנות הראשונה, כי למד את לקחו ולא יחזור על אותה עבירה.

כן התייחס למתחם הענישה - שלא נפל בו פגם ככל שהדבר נוגע לנהיגה במהירות מופרזת (מאסר הנע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד למאסר מאחורי סורג ובריח), פסילת רישיון למשך שנתיים עד חמש שנים, ענישה נוספת של פסילה על תנאי, מאסר על תנאי וקנס.

בית המשפט קמא נתן את דעתו להמלצות שירות המבחן בתסקירו, ולחוות דעת הממונה לפיו הוא מתאים לבצע עבודות שירות (בעניין זה - לא הועלתה כל טענה בנוגע לעבודות השירות גופן).

בית המשפט נדרש גם לפסיקה רלוונטית - וסופו של דבר נתן משקל בכורה לטעמי לעובדה כי לחובתו של המערער 24 הרשעות קודמות, האחרונה מ-2014 וזאת למרות שהוציא רישיון נהיגה אך ב-1999.

גם לנסיבות ביצוע העבירה יש משקל משמעותי כאשר מדובר במהירות בחריגה משמעותית מהמותר (179 קמ"ש במקום 70) בדרך בינעירונית בכביש ראשי - כאשר בעצם השעה בה עבר את העבירה אין כדי להפחית את מסוכנותו למשתמשים בדרך.

7. סופו של דבר, נדחה הערעור ככל שהוא נוגע למשך הפסילה בפועל.

עם זאת, לא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי נפלה טעות קולמוס בפסק דינו של בית משפט קמא, והפסילה בפועל היא תחילת הפסילה המינהלית מיום 8.7.2015 ולא מיום 8.7.2016.

ניתנה והודעה היום ט"ז חשוון תשע"ז, 17/11/2016 במעמד הנוכחים.

נאוה בכור , שופטת